
Jak jsem běžela pro divoká zvířata a svůj dobrý pocit

Jak jsem běžela pro divoká zvířata a svůj dobrý pocit

Tři, dva, jedna, teď! Přesně ve 14 hodin v sobotu 27. dubna odstartoval Běh pro Zoo Praha, který organizují členové studentského spolku Drosophila z Pedagogické fakulty UK. Nádech, výdech, poskočit si, protáhnout nohy, usmát se a věřit si. Máme před sebou – já a další zhruba tři stovky závodníků – běh na pět kilometrů podél břehu Vltavy. Bude to brnkačka, říkám si. Podobný, spíš delší výběh absolvuji obden. Rovinka po asfaltu je můj nejoblíbenější terén. Tentokrát s příjemným bonusem – podpořím ohrožená zvířata žijící ve volné přírodě.

podobnou motivací na parkoviště pod zámkem Troja u zoo přišlo přes šest set lidí. Přibližně polovina poběží závod na

pět kilometrů, druhá si dá desítku. Jsou tady páry, skupinky kamarádek, rodiny s dětmi, ale i ambiciózní jednotlivci, kteří si zřejmě přišli vylepšit svůj osobní rekord. Usuzuji z toho, že stojí v prvních řadách, nevnímají brebentící soupeře za sebou a jen hypnotizují ředitele zoologické zahrady, až dá povel ke startu. A je to tady, běžci se dávají do pohybu. Nejdřív jdu krokem, v tom množství lidí to ani jinak nejde. Pak cupitám a kličkuji, protože se přece nenechám zbytečně brzdit. A najednou cítím, jak nabírám tempo, aniž bych o to doopravdy usilovala. Dav mě táhne dopředu mnohem větší rychlostí, než na jakou jsem při svém běžném joggingu zvyklá. Jenže teď prostě nejde nezrychlit, když celkem snadno předbíhám pomalejší a nechci se nechat zahanbit zdatnějšími. V duchu se nabádám ke klidu: „Nepřeceň síly. Běžíš kvůli reportáži, a ne abys vypustila duši.“ Všechno marné. Závod ve mně probudil soupeřivého ducha, který zatím většinu mého života proklímal a já běžím a běžím, co mi síly stačí. Je to přece pro dobrou věc.

Výtěžek přes sto tisíc korun

(česky octomilka, pozn. red.) je studentský přírodovědecký klub, tudíž máme ke zvířatům blízko. V úvaze, koho podpořit, byla Zoo Praha jasná volba, jelikož má spoustu projektů na záchranu ohrožených druhů. A proč běh? Protože v našem spolku je mnoho budoucích učitelů tělocviku, což jsem zrovna já. Běhám už osm let. Když přišli kolegové, kteří mimochodem ani neběhají, sami od sebe s nápadem na charitativní závod, řekl jsem si, jdu do toho. Vždycky byl můj sen něco takového zorganizovat,“ objasňuje hlavní pořadatel závodu Michal Burian. Začínal v roce 2014 prakticky na koleni s několika dobrovolníky z Drosophily. Závodu se tehdy zúčastnilo ani ne devadesát lidí a podpora zoo také nebyla valná. Letos se koná pátý ročník, většina účastníků je zde už poněkolidikáté a instituce si běh nemůže vynachválit. „Spolupráce se studenty je naprosto skvělá. Akce vznikla z jejich iniciativy, vše si organizují sami a celý výtěžek věnují na náš projekt Pomáháme jim přežít,“ říká mluvčí zoo Helena Petáková s tím, že loni se vybralo přes sto tisíc korun a i nyní se očekává částka obdobná, ne-li trochu vyšší. „Z peněz podpoříme například ochranu divoce žijících velbloudů v přísně chráněné oblasti Velká Gobi A v Mongolsku nebo goril nížinných v tropických lesích střední Afriky. Také díky nim přepravíme koně Převalského z Evropy do Mongolska,“ vyjmenovává několik příkladů pomoci.

Běží senioři i desetiletí kluci

Je potěšující vidět, kolik lidí se rozhodlo spojit příjemné s užitečným – jedno odpoledne si organizovaně zaběhat a zaplacením registrace k závodu přispět na charitativní projekty zoologické zahrady. „Účastníme se celá rodina. Kluk by nejraději běžel desítku, ale holt se musel podřídít dospělým. My s manželem jsme rádi, že uběhneme půlku,“ směje se mladá maminka Petra Víznerová a ukazuje na zhruba desetiletého špunta, který se právě občerstvuje u cisterny s pitnou vodou. Kousek od něho se rozcvičují dvě dívky. „Jsem tu s kamarádkou už potřetí. Mám ráda sport i zvířata a zúčastnit se charitativního běhu mi přijde jako fajn nápad udělat něco pro sebe i pro ně,“ vysvětluje Vendula Petřinová. Její spolužačka Michala Vodová už tak zapálená atletka není, účast v závodu je pro ni každoroční osobní výzva. „V největší krizi kousek trati půjdu,“ krčí rameny tmavovláška. Nakonec však i ji zachvátí na startu davová horečka a peláš o sto šest.

„Drosophil

Bolest, pot a euforie

Pro

pravidelné běžce není pět kilometrů po rovině podél řeky žádný problém. Většina z nich by zvládla i desítku, pokud si běží sami svým tempem. Jenže v závodech určují rychlost ti nejlepší a zbytek se jim přizpůsobuje. Ať chcete či ne, vnímáte, kdo předbíhá vás a koho vy nebo že vám někdo funí za zády tak hlasitě, že prostě buď musíte zrychlit, anebo ho pustit před sebe. Jestliže mě předbíhá dvoumetrový čahoun v tričku s obrázkem jiných závodů, které absolvoval, nechává mě to v klidu. Ovšem pokud se přede mnou objeví paní, která jednou rukou tlačí kočárek a druhou svou kamarádku, nelze nepřidat. V duchu jí děkuji, nakopla mě k lepšímu výkonu. Stejně jako dívka, již pro sebe překřtím na „hubené nohy – růžové trenýrky“. Jenom vydržet, aby mi neutekla a stále jsem ji měla v dohledu, je pro mě ohromná motivace. A nakonec ještě potlesk diváků, takže ani těch pár posledních metrů úplně nevypustím. Jsem tam. V cíli. S hlavou u kolen, roztřesenýma nohama a ohromnou euforií. Konečně chápou, proč jsou charitativní běhy a závody vůbec tak oblíbené. Mám chuť všechny kolem obejmout – pořadatele nabízející občerstvení, děti a babičky fandící svým příbuzným, a kdyby tu byly, tak snad i ty gorily ze střední Afriky.